

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/82/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200392
Dátum vydania rozhodnutia: 23. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:3017200392.3

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej /sudca spravodajca/ a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: F. F. I., bytom K. XXX/XX, XXX XX X. B., právne zastúpená: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., Dobšinského č. 12, 811 05 Bratislava, IČO: 47 238 232, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, č. 37210-3/2017-BA zo dňa 15.08.2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. februára 2018, č.k. 28Sa/23/2017-49, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. februára 2018, č.k. 28Sa/23/2017-49, z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom, č. k. 28Sa/23/2017-49 zo dňa 28. februára 2018 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 37210-3/2017-BA zo dňa 15.8.2017, ktorým odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdila. Prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím č. 27315-20/2017-PB rozhodol o tom, že samostatne zárobkovo činné osobe (ďalej len SZČO) F. F. I. (žalobkyňa) nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. januára 2008, ale zaniklo dňa 30. júna 2010. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 168 S.s.p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ich priznanie nežiadal a nejednalo sa ani o situáciu, kedy by to bolo možné vo vzťahu k žalobkyňi spravodlivo požadovať.

2. Krajský súd z predloženého administratívneho spisu žalovanej zistil, že Okresný úrad Považská Bystrica rozhodnutím č. 95/00433-003 zo dňa 13.03.1995, právoplatným dňa 22.03.1995, vydal žalobkyni povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení s tým, že bude poskytovať s účinnosťou od 01.04.1995 zdravotnícku starostlivosť v odbore gynekológia ako obvodný gynekológ. Trenčiansky samosprávny kraj rozhodnutím č. TSK/2006/00174/zdrav.-2 zo dňa 11.01.2006, vydal žalobkyni povolenie na prevádzkovanie neštátneho zdravotníckeho zariadenia - ambulancie - v zdravotníckom povolaní a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore gynekológia a pôrodnictvo vrátane vykonávania ultrazvuku v gynekológii a pôrodnictve. Dňa 15.01.1996 prijala Sociálna poisťovňa prihlášku žalobkyne, ako SZČO, s prideleným IČO: 35 655 224, na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie so vznikom účasti na poistení ku dňu 15.01.1996.

3. Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2007/05581/zdrav-2 zo dňa 17.12.2007, bolo ku dňu 31.01.2008 žalobkyni zrušené povolenie na prevádzkovanie neštátneho zdravotníckeho zariadenia - ambulancie - v zdravotníckom povolaní a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore gynekológia pôrodnictvo vrátane vykonávania ultrazvuku v gynekológii a pôrodnictve, ktoré jej bolo udelené rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2006/00174/zdrav.-2 zo dňa 11.01.2006. Dňa 30.01.2008 podala žalobkyňa na príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne Registračný list FO - odhlášku zo sociálneho poistenia a za dátum zániku poistenia označila deň 31.01.2008.

4. Z informácií poskytnutých Sociálnej poisťovni orgánmi správy daní vyplýva, že príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti deklarovala žalobkyňa za rok 2006 v sume 1.652.200,- Sk, príjmy za rok 2007 v sume 2.384.346,- Sk a príjmy za rok 2008 v sume 566.811,- Sk.

5. Z informácií poskytnutých Sociálnej poisťovni Slovenskou lekárskou komorou vyplýva, že licencia č. L1A/TN/0406/05 bola žalobkyni udelená s účinnosťou ku dňu 06.12.2005 a zanikla ku dňu 08.12.2005 na základe rozhodnutia Slovenskej lekárskej komory č. LZA/TN/0406/05 zo dňa 13.10.2005./správne malo byť 2015 pozn. kasačného súdu/ Z výpisu zo štatistického registra organizácií Štatistického úradu Slovenskej republiky zo dňa 16.10.2017 vyplýva, že u žalobkyne je ku dňu 31.12.2007 evidovaný zánik výkonu činnosti lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby s prideleným IČO: 35 655 224, s dátumom začiatku uvedenej činnosti dňa 01.04.1995. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina vyplýva, že dňa 24.01.2008 bola do obchodného registra zapísaná spoločnosť Zúberová, s.r.o., od 21.09.2013 premenovaná na GYNIVA, s.r.o., IČO: 43 890 849, okrem iného aj s predmetom činnosti poskytovanie zdravotnej starostlivosti: prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - ambulancie pre gynekológiu a pôrodnictvo, ultrazvuk v gynekológii a pôrodnictve.

6. Sociálna poisťovňa, pobočka Považská Bystrica, rozhodnutím č. 27315-20/2017-PB zo dňa 20.03.2017 rozhodla, že žalobkyni - samostatne zárobkovo činnnej osobe F. I. - nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31.01.2008, ale povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo dňa 30.06.2010. Pri rozhodovaní vychádzala z toho, že žalobkyňa aj po 31.01.2008, odkedy jej na základe rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2007/05581/zdrav-2 zo dňa 17.12.2007 zaniklo povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, disponovala aktívnou licenciou č. L1A/TN/0406/05, udelenou jej Slovenskou lekárskou komorou dňa 06.12.2005, čo v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 zakladalo naďalej jej status SZČO pre účely sociálneho poistenia. Taktiež bolo zistené, že za rok 2006 dosiahla žalobkyňa príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou vo výške 1.652.200,- Sk, v roku 2007 vo výške 2.384.346,- Sk a v roku 2008 vo výške 566.811,- Sk, čo je vo všetkých troch rokoch suma vyššia ako 12- násobok minimálneho vymeriavacieho základu určeného na príslušné roky a preto s poukazom na § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vznikla žalobkyni obligatórna účasť na povinnom nemocenskom poistení a povinnom dôchodkovom poistení aj za roky 2008 a 2009 a čiastočne aj v roku 2010, a to konkrétne do 30.06.2010, nakoľko bolo zistené, že v roku 2009 žalobkyňa nedosiahla príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a

s inou samostatnou zárobkovou činnosťou v sume vyššej ako bol 12-násobok minimálneho vymeriavacieho základu určeného na rok 2009.

7. Na odvolanie žalobkyne ako účastníka administratívneho konania vedeného Sociálnou poisťovňou, v ktorom argumentačne obsahovo anticipovala neskôr podanú správnu žalobu, žalovaný napadnutým rozhodnutím odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica, potvrdil, pričom zotrval na právnej argumentácii prvostupňového rozhodnutia.

8. Krajský súd zákonosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 písm. a), § 5 písm. c), § 14 ods. 1 písm. b), § 15 ods. 1 písm. b), § 21 ods. 1, 4 písm. b) účinného od 1.8.2006 do 31.12.2010, § 138 ods. 9 v znení účinnom do 31.12.2009, § 138 ods. 9 v znení účinnom od 1.1.2010, § 172 ods. 1, 5, § 178 ods. 1 písm. a) bod 1., § 184 ods. 8, § 185 ods. 4, § 209 ods. 1,2,3,4, § 233 ods. 9 v znení neskorších predpisov, ako i v intenciách zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, citujúc právnu úpravu ustanovenia v § 3 ods. 4 písm. a/ až e/, § 10 ods. 1, 2, § 68 ods. 1 písm. a/ až d/, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti S.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej vrátane postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je zákonný.

9. Za spornú považoval krajský súd otázku posúdenia právneho postavenia žalobkyne pre účely povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia po 31.01.2008, ku ktorému dátumu jej rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2007/05581/zdrav-2 zo dňa 17.12.2007 bolo zrušené povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - ambulancie - v zdravotníckom povolaní a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore gynekológia a pôrodníctvo vrátane vykonávania ultrazvuku v gynekológii a pôrodníctve, udelené rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2006/00174/zdrav.-2 zo dňa 11.01.2006.

10. V administratívnom konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola od 06.12.2005 držiteľom platnej licencie typu L1A, ktorá ju aj po 31.01.2008 oprávňovala na výkon, resp. prevádzkovanie činnosti subsumovateľnej pod ustanovenie § 3 písm. a) bod. 2 zákona o sociálnom poistení. Podľa názoru krajského súdu licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolaní lekár, udeľovaná v zmysle § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (tzv. licencia typu L1A), predstavuje v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, čo žalobkyňi zakladalo status SZČO na účely sociálneho poistenia aj po 31.01.2008. Táto skutočnosť, t.j. trvajúca dispozícia aktívnou (nezrušenou) licenciou typu L1A, bola podľa názoru krajského súdu rozhodujúcou a bez ďalšieho postačujúcou právnou skutočnosťou pre vyvodenie právneho záveru o nadobudnutí postavenia SZČO pre účely sociálneho poistenia, resp. o nezániku tohto postavenia, ak k jeho získaniu došlo skôr na základe inej právnej skutočnosti (napr. udelením povolenia fyzickej osobe na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia). Prípadné rozhodnutie držiteľa licencie fakticky nevyužívať túto licenciu pre účely zárobkovej činnosti nemá pre kvalitatívnu stránku statusu SZČO právnu relevanciu.

11. Ďalej krajský súd uviedol, na to, aby osobe popri ustálení jej právneho statusu SZČO aj vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie, je však potrebné tiež to, aby takáto osoba jednak dosahovala príjmy z podnikania alebo z inej samostatnej zárobkovej činnosti (podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov) a súčasne aby tieto príjmy boli vyššie ako zákonom stanovená hranica na príslušný kalendárny rok (mechanizmus jej výpočtu vyplýva z § 21 ods. 1 v spojení s § 138 ods. 9 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010). V tejto súvislosti nepovažoval za rozhodujúce, na základe akého oprávnenia SZČO dosiahla v príslušnom roku kvalifikovaný príjem, ale skutočnosť, že tento príjem dosiahla ako samostatne zárobkovo činná osoba. Žalobkyňou tvrdená skutočnosť, že licenciu L1A nikdy

nevyžívala a teda z nej nedosahovala príjmy, nemá podľa názoru krajského súdu vplyv na právne posúdenie povinnosti platiť poisťné. Z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nevyplýva, že medzi držbou licencie ako oprávnenia podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení a príjmom posudzovaným pre účely § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, by mal byť vzťah príčinnej súvislosti, t. j. že by malo ísť o príjem pochádzajúci práve z držby tejto licencie. Zákon vníma povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie SZČO ako jedno poistenie. Pri posudzovaní príjmov z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti relevantných pre vznik, resp. trvanie poistenia, nie je rozhodujúce, či osoba dosiahla tento príjem zo živnosti, alebo z vytvorenia diela a umeleckého výkonu, resp. na základe iného právneho vzťahu, ktorý zakladá osobe status samostatne zárobkovo činnnej osoby. Ak napr. SZČO dosahovala príjmy z viacerých činností a ak pri týchto príjmoch je možné ustáliť, že boli dosiahnuté „z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu“ alebo ak ide „o výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou“, tak pre výpočet poisťného na sociálne poistenie sa vychádza z celkového príjmu, ktorý osoba dosiahla zo všetkých týchto činností spolu. Preto nie je pre vznik poistenia rozhodujúce, či žalobkyňa dosahovala alebo nedosahovala z licencie č. L1A/TN/0406/05 v rozhodnom období príjem, ak je preukázané, že mala príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, a to najmenej vo výške upravenej ustanovením § 21 ods. 1 v spojení s § 138 ods. 9 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010. Z údajov poskytnutých Sociálnej poisťovni daňovými orgánmi vyplynulo, že príjmy žalobkyne z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti boli v roku 2006 v sume 1.652.200,- Sk, v roku 2007 v sume 2.384.346,- Sk a v roku 2008 v sume 566.811,- Sk, t. j. v každom z uvedených rokov vo výške presahujúcej minimálny vymeriavací základ určený na príslušné roky, a preto žalobkyňa bola v období od 01.07.2008 do 30.06.2009 povinne nemocensky poistenou a povinne dôchodkovo poistenou samostatne zárobkovo činnou osobou, a to až do 30.06.2010, nakoľko bolo preukázané, že žalobkyňa v roku 2009 nedosiahla príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, ani výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, vo výške presahujúcej dvanásťnásobok minimálneho vymeriavacieho základu určeného na rok 2009. Preto po 30.06.2010 nebola povinne nemocensky poistenou a povinne dôchodkovo poistenou SZČO.

12. Po zrušení povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia Trenčianskym samosprávnym krajom síce žalobkyňa oznámila pobočke Sociálnej poisťovne formou Registračného listu - odhlášky - z povinného poistenia, že jej poistenie zaniká ku dňu 31.01.2008, avšak u žalobkyne nedošlo k zániku všetkých oprávnení na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, keďže bola aj naďalej držiteľom platnej licencie typu L1A. Preto odhlášku z povinného poistenia nie je v súvislosti so skutočnosťou, že žalobkyňa následne vykonávala povolanie lekára ako zamestnanec (konateľ) spoločnosti Zúberová, s.r.o., neskôr premenovanej na GYNIVA, s.r.o., možné stotožňovať s vyhlásením o nevykonávaní činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby podávaným podľa § 21 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, majúcim na následok zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia. Nejde a logicky ani nemohlo ísť o vyhlásenie k licencií č. L1A/TN/0406/05, keďže k jej zrušeniu nedošlo a žalobkyňa do 30.06.2010 ani neiniciovala jej zrušenie, ale o oznámenie vecne nadväzujúce na zrušenie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia Trenčianskym samosprávnym krajom.

13. Ďalej krajský súd poukázal na to, že zákon o sociálnom poistení neukladá Sociálnej poisťovni lehotu, v ktorej je povinná rozhodnúť o vzniku, zániku alebo o prerušení sociálneho poistenia v sporných prípadoch. Zdôraznil, že pobočka Sociálnej poisťovne, ktorej bola koncom roka 2008 doručená odhláška žalobkyne, nedisponovala príslušnými informáciami o stále platnej licencií žalobkyne až do momentu, kedy sa o tejto skutočnosti dozvedela z informácií poskytnutých Slovenskou lekárskou komorou. Dovtedy Sociálna poisťovňa nemala v podstate reálnu možnosť zistiť, že žalobkyňa je držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe typu L1A. Nejednalo sa tu o konanie a rozhodovanie po povolení obnovy konania, ale jednalo sa o prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu. Nedošlo teda k uplynutiu lehoty na obnovu konania, keďže pri rozhodnutí Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica, č. 27315-20/2017-PB zo dňa 20.03.2017, išlo o prvé rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o spornej otázke s tým, že iné rozhodnutia v inej ako písomnej forme k totožnému predmetu konania Sociálnou poisťovňou skôr vydané neboli.

14. Vo vzťahu k námietke, že pobočka Sociálnej poisťovne neupovedomila žalobkyňu o začatí predmetného nedávkového konania, a tým jej neposkytla možnosť vyjadriť sa k začatému konaniu, sa krajský súd tiež priklonil k názoru žalovaného. Uviedol, že prejednávaná vec predstavuje nedávkové konanie, ktorá sa v súlade s § 184 ods. 8 zákona o sociálnom poistení začína na základe písomnej žiadosti účastníka konania alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Konanie, ktoré sa začalo na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, ako tomu bolo aj v predmetnom prípade, je podľa § 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne urobila voči účastníkovi konania prvý úkon. Zákon o sociálnom poistení však nekonkretizuje, o aký úkon má ísť, a preto za prvý úkon je možné považovať aj doručenie rozhodnutia, pokiaľ Sociálna poisťovňa disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Sociálna poisťovňa nemá v danej veci podľa zákona o sociálnom poistení ani povinnosť, aby o začatí konania upovedomila všetkých známych účastníkov konania, ako to ukladá Správny poriadok. Taktiež zákon o sociálnom poistení neukladá Sociálnej poisťovni povinnosť pred vydaním rozhodnutia dať možnosť vyjadriť sa účastníkovi konania k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

15. K námietke týkajúcej sa absencie konkrétneho zákonného ustanovenia v prvostupňovom administratívnom rozhodnutí krajský súd uviedol, že predmetné rozhodnutie obsahuje zákonné náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 209 zákona o sociálnom poistení, t.j. jasný, určitý a zrozumiteľný výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Po súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho administratívneho konania skonštatoval, že ako napadnuté, tak aj prvostupňové rozhodnutie vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. V prvostupňovom rozhodnutí je pritom uvedené, že o povinnom sociálnom poistení bolo rozhodnuté podľa § 178 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o sociálnom poistení. Administratívne rozhodnutia, vydané v preskúvanom administratívnom konaní, nevykazujú znaky arbitrárnosti.

16. Krajský súd mal za to, že ani správnu žalobou zdôraznená nevedomosť o tom, že licencia typu L1A zakladá status SZČO, nezbavuje žalobkyňu zodpovednosti za následky, ktoré vznikli porušením povinnosti vyplývajúcej z tohto právneho postavenia. Ako už upozornil žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe, v Slovenskej republike sa uplatňuje tzv. nevyvrátiteľná domnienka znalosti právnych predpisov, majúca korene v rímskom práve (ignorantia legis neminem excusat), legislatívne upravená v ustanovení § 15 zákona č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. V relevantnej opozícii k názoru žalobkyne je tu teda nevyvrátiteľná domnienka, že žalobkyňa poznala a pozná svoje práva a povinnosti, ktoré vyplývali z držby licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe vo vzťahu k príslušným orgánom, tu vo vzťahu k Sociálnej poisťovni. Okrem toho považoval pri tejto otázke namieste pripomenúť, že z písomných podkladov predložených žalovaným vyplýva, že o povinnostiach vyplývajúcich z držby licencií boli členovia Slovenskej lekárskej komory nie raz informovaní rôznymi spôsobmi, najmä boli na rezortnej úrovni opakovane zverejňované články a informácie týkajúce sa tejto problematiky s rovnakými výsledkami, k akým neskôr dospel žalovaný.

17. Krajský súd nezdieľal názor, že by postup žalovaného v danej veci bol príliš formalistický a tým nespravodlivý. Zákon o sociálnom poistení je právnym predpisom úzko spätým so sociálnou politikou štátu, ktorá je vždy odrazom nielen politického, ekonomického a historického vývoja istého spoločenstva, ale aj prostriedkom, akým štát presadzuje svoje aktuálne dominantné sociálnopolitické predstavy a v otázke predpisovania a výberu poisteného aj svoje aktuálne finančno-hospodárske ciele. Podmienky vzniku a zániku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia sú právnymi normami verejného práva, t.j. ide o kogentné právne normy, ktorým nie sú vlastné ustanovenia upravujúce zmiernovanie tvrdosti zákona alebo uplatňovanie výnimiek u jednotlivých poistencov.

18. S poukazom na uvedené úvahy krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 S.s.p. zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobkyne proti rozsudku krajského súdu

19. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p) Navrhovala, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 28Sa/23/2017 zo dňa 28. 2. 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Žalobkyňa namietala, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov status SZČO nezakladá. Poukázala na ust. § 68 ods. 1 ako i ust. § 10 ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom zdôraznila, že nikdy neposkytovala zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Vytýkala krajskému súdu, že ten nebral do úvahy, že samostatnou zdravotníckou praxou sa rozumie poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia. Na podporu svojho názoru poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. 2Sa/4/2017 ako i na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 18 Sa/1/2017.

21. Žalobkyňa uviedla, že úlohou súdu v podmienkach právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi, t.j. k povinnosti súdu nachádzať právo je nutné pristupovať nielen z pohľadu vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale aj cez povinnosťou formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov. Súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho-ktorého záujmu chráneného príslušnou normou. Žalobkyňa mala za to, že v danom prípade sa preukazuje nedostatok právnej úpravy zákona o sociálnom poistení, ktorý neupravuje možnosť zmiernenia tvrdosti zákona. Prejednávaný prípad je prípadom, kedy sa tvrdosť zákona zreteľne prejavuje. Žalobkyňa mala za to, že zrušením povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia jej zaniklo postavenie SZČO. Dôkazom toho, že žalobkyňi postavenie SZČO zaniklo bolo, že požiadala o zrušenie registrácie pre daň z príjmu u príslušného správcu dane a oznámila Štatistickému úradu SR skutočnosti potrebné pre zrušenie identifikačného čísla organizácie ako i odhlásenie zo sociálneho poistenia. Žalobkyňa uviedla, že si nebola vedomá, že by licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov bola oprávnením zakladajúcim postavenie SZČO, predmetnú licenciu žalobkyňa nikdy nevyužívala ani pred dátumom 31.12.2008 a ani potom, napokon nemala na ňu žiadny príjem. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa vykonávala všetky kroky smerujúce k zániku statusu SZČO, pričom jej vôľa nebyť SZČO bola zrejmá. Za extrémne negatívny dopad na žalobkyňu považuje povinnosť uhradiť dlžné na poistnom ako i z titulu penále a to napriek tomu, že prejavila vôľu nebyť SZČO.

22. Záverom žalobkyňa poukázala na ust. § 209 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z., z ktorého vyplýva, že nie všetky rozhodnutia musia mať písomnú formu. V takýchto prípadoch Sociálna poisťovňa vyznačí rozhodnutie o zániku povinných poistení v spise. Žalobkyňa vychádzajúc z toho, že jej nebolo doručené písomné rozhodnutie o zániku týchto poistení mala za to, že jeho podaniu bolo vyhovené v plnom rozsahu a žalovaná rozhodla o zániku povinného poistenia vyznačením v spise. Na základe sťažovateľom podanej odhlášky, po ktorej preskúmaní, dospela príslušná pobočka Sociálnej poisťovne k záveru, že sú naplnené podmienky zániku poistenia, bolo vyznačením v spise rozhodnuté o zániku poistenia.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti žalobkyne

24. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne vyjadrila podaním zo dňa 5.6.2018. Žalovaná i naďalej zotrvala na svojej argumentácii. Tvrdila, že žalobkyňa neuviedla také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej.

25. Žalovaná i naďalej zastávala názor, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§68 ods. 1 písm. a) vykonávanej podľa § 10 zák. č. 578/2004 Z. z. sa považuje za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu a zakladá držiteľovi tejto licencie status samostatne zárobkovo činnnej osoby na účely sociálneho poistenia podľa § 5 písm. c) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010.

26. Žalovaná poukázala na znenie ust. § 3 ods. 4 zák. č. 578/2004 Z.z. ako i ust. § 4 a § 10 ods. 1 citovaného zákona z ktorých vyvodila, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) je oprávnením, ktoré zakladá status SZČO na účely sociálneho poistenia. Na podporu uvedeného poukázala aj na list Ministra práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 7410/2017-M OPVA-14483 zo dňa 20. apríla 2017 s totožným záverom.

27. Ďalej žalovaná poukazovala na to, že podľa právnej úpravy účinnej do 31.decembra 2010 nadobudla status SZČO podľa § 5 písm. c) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 každá fyzická osoba, ktorá mala oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu okrem činnosti fyzickej osoby v pracovnom pomere, na ktorej výkon je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu. Pre posúdenie právneho postavenia fyzickej osoby ako SZČO na účely sociálneho poistenia s účinnosťou do 31. decembra 2010 teda nie je právne významné či dotknutá osoba skutočne samostatnú zárobkovú činnosť vykonáva, právne významné je len tá skutočnosť, že dotknutá fyzická osoba disponuje oprávnením, ktoré jej zakladá status samostatne zárobkovo činnnej osoby. Žiadne iné podmienky na nadobudnutie právneho postavenia SZČO zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 v § 5 písm. c) neustanovuje. Opätovne žalovaná poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžso/16/2016.

28. Taktiež žalovaná uviedla, že pri posudzovaní vzniku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia SZČO nie je rozhodujúce na základe akého oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu dosiahla SZČO príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti. Za rozhodujúcu považuje len tú skutočnosť, že fyzická osoba, ktorá spĺňa právnu definíciu SZČO na účely sociálneho poistenia dosiahla v rozhodujúcom roku príjem podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 595/2003 Z. z. zákon o dani z príjmov.

29. Žalovaná i naďalej zastávala právny názor, že žalobkyňa, ktorá bola v spornom období držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A/TN/0406/05, sa považuje za SZČO, a to bez ohľadu na skutočnosť, či činnosť na základe predmetnej licencie aj vykonávala. Faktické nevyužívanie tejto licencie nemá podľa názoru žalovanej pre kvalitatívnu stránku statusu SZČO právnu relevanciu. Až faktická nemožnosť vykonávať činnosť v zmysle udeleného oprávnenia spôsobená objektívnymi skutočnosťami ma za následok prerušenie, resp. zánik povinného poistenia SZČO.

30. Vo vzťahu ku kasačnej námietke v bode 3 a 4 kasačnej sťažnosti žalovaná uviedla, že sú totožné s námietkami uvedenými v správnej žalobe, ku ktorým už zaujala stanovisko, ktorého sa i naďalej pridržiava.

31. Vzhľadom na uvedené sa žalovaná plne stotožnila s právnymi závermi krajského súdu vyjadrenými v napadnutom rozhodnutí a navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších

predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zák. č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

33. Podľa ust. § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

34. Podľa ust. § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

35. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s ust. § 438 ods. 2 S.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne je nedôvodná.

36. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 28Sa/23/2017-49 zo dňa 28. februára 2018, ktorým krajský súd žalobu žalobkyne zamietol.

37. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu.

38. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. 37210-3/2017-BA zo dňa 15.8.2017, ktorým odvolanie žalobkyne zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica. Prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím č. 27315-20/2017-PB zo dňa 20. marca 2017 rozhodol o tom, že samostatne zárobkovo činnej osobe F. I. (žalobkyňa) nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. januára 2008, ale zaniklo dňa 30. júna 2010.

39. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

40. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na

konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

41. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 578/2004 Z. z., a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj riadne odôvodnil.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

42. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

43. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

44. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

45. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

46. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či žalobkyni ako samostatne zárobkovo činné osobe

nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31.januára 2008, ale povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo dňa 30. júna 2010. Kasačný súd túto spornú otázku považoval za zásadnú, a preto predovšetkým na ňu zamerl svoju pozornosť.

47. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov ako i právneho záveru veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu SR konštatovaného v rozhodnutí sp.zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný, postupom podľa Správneho súdneho poriadku došiel k zhodnému záveru ako krajský súd. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobkyne uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ust. § 461 S.s.p. došiel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

48. Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020. Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021.

49. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 k otázke statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010 citujúc § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 10 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: ..“Zákonodarca už v ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. rozlišuje u lekárov medzi výkonom zdravotníckeho povolania na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia alebo povolenia vydaného podľa osobitného predpisu [písm. b)] a na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [písm. c)].

50. Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) právnickej osobe, napr. spoločnosti s ručením obmedzeným [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] je, že právnická osoba má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c)], teda s tzv. licenciou LIC.

Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) fyzickej osobe [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] je licencia L1B, t. j. licencia na výkon zdravotníckeho povolania [§ 68 ods. 1 písm. b)].

Pojem „povolenie“, uvedený v § 4 písm. a) bod 1. a § 11 zákona č. 578/2004 Z. z. je potrebné vykladať v kontexte s ustanovením § 3 ods. 4 písm. b) tohto zákona, teda tak, že pod povolením sa rozumie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ústavnej zdravotnej starostlivosti). Povolenie príslušný orgán vydá fyzickej osobe, ak má licenciou na výkon zdravotníckeho povolania, tzv. licencia L1B [§ 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] a právnickej osobe, ak má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu v tom povolaní, v ktorom má poskytovateľ prevažne poskytovať zdravotnú starostlivosť - tzv. licenciou L1C [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciou, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne však držba licencie L1A nevyklučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení

prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôli je ponechané, či uvedenú licenciu bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti) bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný splňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí. Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, splňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár-držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo splňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom senátu 9S, že pod pojmom oprávnenie na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010 je potrebné rozumieť povolenie, súhlas s vykonávaním určitej činnosti, ktoré vydáva Slovenská lekárska komora po tom, čo zistí, že lekár splňa odborné a iné zákonom ustanovené predpoklady na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe. Skutočnosť, že lekár na základe tohto povolenia, súhlasu s výkonom činnosti (licencie L1A) môže uzatvárať dohody/zmluvy, od ktorých závisí, kde takúto činnosť bude vykonávať, na existenciu povolania udeleného lekárskou komorou, vplyv nemá. Po splnení zákonných podmienok je iba na vôli držiteľa oprávnenia, akým spôsobom a kde bude výkon činnosti realizovať, pričom zo strany verejnej moci u držiteľa licencie L1A žiadny ďalší úkon (napr. povolenie vykonávať činnosť u konkrétneho poskytovateľa, registráciu a pod.) nie je potrebný. Licenciu L1A nepotrebuje lekár v pracovnom pomere u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Na výkon povolania lekára v pracovnom pomere Slovenska lekárska komora vydáva licenciu L1B. Ak sa lekár rozhodne poskytovať zdravotnú starostlivosť ako fyzická osoba - podnikateľ vo svojom mene a na svoj účet vo vlastnom zdravotníckom zariadení [§ 4 písm. a) bod. 1 zákona č. 578/2004 Z.z.], v takom prípade je licencia L1B predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie), ktoré vydáva ministerstvo alebo samosprávny kraj. Licencia L1B teda sama o sebe nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2010 - takým oprávnením sa stáva len v spojení s povolením lekára - fyzickej osoby na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie). Pokiaľ si lekár na účely poskytovania zdravotnej starostlivosti založí spoločnosť s ručením obmedzeným, v takom prípade licencia L1C - licencia na výkon činnosti odborného zástupcu zdravotníckym pracovníkom v povolaní lekár, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z., je predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia touto právnickou osobou. Je iba na vôli lekára, či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiadá aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia však nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A naďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prax. Licencia L1C nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ani držba licencie L1C nie je dôvodom zániku licencie L1A, a nie je ani prekážkou toho, aby lekár využíval aj licenciu L1A. Licencie môže Lekárska komora dočasne pozastaviť alebo zrušiť z dôvodov a v rozsahu podľa § 73 a § 74 zákona č. 578/2004 Z. z. Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú

zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia. Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.“

51. Z uvedených dôvodov Veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchyliť od záveru Veľkého senátu vo veci sp.zn. 1Vs/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z.“, uvádza nasledovnú odpoveď:

Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnnú osobu § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.“

52. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 1Vs 3/2019, zo dňa 24. novembra 2020 k otázke zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia z titulu oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010, citujúc § 14 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1,3, § 227 ods.2, písm. a/, § 228 ods.1,2,3,7, § 233 ods.6 zákona č. 461/2003 Z. z., konštatoval: .....“Status samostatne zárobkovo činnnej osoby (ďalej aj „SZČO“) na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku, alebo trvania takého poistenia. V tejto súvislosti považuje Veľký senát za potrebné zdôrazniť, že ten istý lekár môže byť povinne poistený ako SZČO podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., či už na základe licencie L1A alebo/aj ako fyzická osoba-držiteľ licencie L1B na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia; súčasne môže byť povinne poistený aj ako zamestnanec, prípadne aj ako iná SZČO uvedená v § 5 písm. a), b), d) až f) zákona č. 461/2003 Z. z.

Osobitný spôsob vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia (ďalej aj „povinné poistenie“) samostatne zárobkovo činnnej osoby upravuje ustanovenie § 21 ods. 2 až 4 zákon č. 461/2003 Z. z.

Trvanie a zánik poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu (licenciu L1B), osobitne upravuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z.

Podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 310/2006 Z. z., účinnom od 01.01.2008 do 31.12.2008, povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c).

Držiteľovi licencie L1A v zmysle citovaného ustanovenia povinné poistenie môže zaniknúť z troch dôvodov. Prvým dôvodom je príjem v rozhodnom období nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.

Druhým dôvodom je zánik licencie L1A, kedy povinné poistenie zanikne dňom zániku tejto licencie.

Na zánik povinného poistenia držiteľa licencie L1A z tretieho dôvodu, teda z dôvodu vzniku pracovného pomeru sa vzťahuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b), časť vety za spojovníkom „a“. To

znamená, že z dôvodu vzniku pracovného pomeru u poskytovateľa zdravotníckeho zariadenia, v ktorom lekár musí mať licenciu L1B, môže povinné poistenie lekára ako SZČO z titulu držby licencie L1A zaniknúť iba vtedy, ak držiteľ licencie L1A splní svoju povinnosť podľa § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 a 7 v spojení s § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a pobočke Sociálnej poisťovne predloží vyhlásenie, že odo dňa vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c), teda že od uvedeného dňa nevykonáva činnosť na základe licencie L1A (t. j. samostatnú zdravotnícku prax).

Keďže zákon č. 461/2003 Z. z. výslovne vyžaduje podanie „vyhlásenia“ podľa § 21 ods. 4 písm. b), za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať podanie Registračného listu - odhlášky, z obsahu ktorého náležitosti vyhlásenia nevyplývajú.

Na účely § 21 ods. 4 v spojení s § 228 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. Sociálna poisťovňa vydala a na svojej webovej stránke zverejnila tlačivo „Vyhlásenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby, na ktorú má oprávnenie podľa osobitného predpisu.“ Z obsahu tohto tlačiva vyplýva, že sa týka samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona, ktorá vyhlasuje, že od vzniku pracovného pomeru, t. j. „od ....“ túto činnosť nevykonáva a že toto vyhlásenie podáva ako súčasť Registračného listu FO - odhlášky z povinného nemocenského poistenia a z povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby z dôvodu zániku týchto poistení.

Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie držiteľa licencie L1A teda môže zaniknúť tromi spôsobmi:

- podľa § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. dňom 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (ďalej len „príjem z podnikania“) nebol vyšší ako 12- násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9 tohto zákona, alebo

- podľa § 21 ods. 4, časti vety pred písmenom „a“ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 vždy dňom zániku licencie, alebo

- odo dňa vzniku pracovného pomeru s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak (v súlade s § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 4, časti vety za písmenom „a“ tohto zákona) taký lekár predložil pobočke Sociálnej poisťovne vyhlásenie, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c) tohto zákona.“

53. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, konštatoval: „.....,Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebit“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný.

Ústavný súd opätovne pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon zveril najvyššiemu súdu (bod 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia), a preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (m. m. IV. ÚS 426/2018).

Tu je potrebné osobitne zdôrazniť, že zjednocovanie rozhodovania senátov najvyššieho súdu je (aj) vecou veľkého senátu príslušného kolégia tohto súdu. Po takom vyriešení určitej právnej otázky je určite z hľadiska právnej istoty nežiaduce, ak sa judikatúrny stav opätovne zmení bez zmeny pre

rozhodovanie podstatného právneho predpisu. Zároveň však platí, že pokiaľ zákonodarca s postupom zmeny právneho názoru veľkého senátu o tej istej otázke následným rozhodnutím veľkého senátu v inom zložení výslovne počíta, ide o „poistku omylu“ a vyšší stupeň zjednocovacieho procesu na účel aplikačnej optimalizácie (k tomu pozri body 17, 19, 21 a 23 tohto odôvodnenia). Novo rozhodujúci sudcovia najvyššieho súdu nemôžu v predmetnej situácii svoj odlišný právny názor ignorovať a, naopak, postupujú ex officio, pričom taký ich zákonne súladný postup nemôže byť z hľadiska práva na súdnu ochranu neúspešnej strany v konaní v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy úspešne napadnutý ako ústavne nekonformný.

Sťažovateľom avizované (ako možné) neustále preklápanie riešenia dotknutej právnej otázky postupne sa líšiacimi rozhodnutiami veľkého senátu kolégia v inom zložení je eliminované mechanizmom prijímania stanoviska podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.“

54. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre súdy záväzné.

55. Vychádzajúc z uvedeného a skutkových zistení, ktoré v danej veci potvrdili, že žalobkyňa aj po vydaní rozhodnutia č. TSK/2007/05581/zdrav.-2 zo dňa 17. decembra 2007, Trenčianskeho samosprávneho kraja, ktorým žalobkyni ku dňu 31. januára 2008 zrušil rozhodnutie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení - ambulancii, v špecializačnom odbore gynekológia a pôrodnictvo a ultrazvuku v gynekológii a pôrodnictve, bola naďalej držiteľkou licencie číslo: L1A/TN/0406/05 vydanou Slovenskou lekárskou komorou dňa 25. novembra 2005 na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov, v odbore gynekológia a pôrodnictvo, ultrazvuk v gynekológii a pôrodnictve a za predchádzajúce obdobie vykazovala príjem, Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom č. 461/2003 Z.z., keď rozhodla tak, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnéj osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. januára 2008, ale povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo dňa 30. júna 2010, keďže v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR žalobkyňa ako držiteľka licencie L1A mala postavenie (status) samostatne zárobkovo činnéj osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., keď v prípade žalobkyne ako držiteľky licencie L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od jej vôle ako držiteľky tejto licencie, ktorá by jej bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že žalobkyňa ako držiteľka tejto licencie L1A uvedenú licenciu nevyužívala, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

56. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú postupom podľa ust. § 461 S.s.p zamietol.

57. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyni (sťažovateľke), ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.)

a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p.).

58. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.